

ми ако и да не дава вниманіе на чловѣческитѣ домогванія, исповѣдувамъ си че, на този часъ желайхъ да не си посяхъ така азъ *сакото*. Но какво да ся прави? Като вървѣхъ отложенъ къмъ двойнѣтъ сълѣжъ, която излѣзваше въ прустѣтъ, фортеніяното мѣкнѣ. И първомъ видѣхъ голѣмо едно куче ся подаде на прозорецѣтъ та ся облегна на него и сложи лѣвскѣтъ си главѣ на рунтавитѣ си крака, а тутакъ си слѣдъ това ся показа на прозорецѣтъ висока една мома, на коѣто серіозното и учерно лице обграждаше коса гѣста, черна и лѣскава. Очитѣ ѳ, които ми ся видѣхъ доста голѣмы, изгледахъ съ безстрастіе това що ставаше вънъ. — Що има? попыта съ единѣ не стреснѣтъ гласъ. — И азъ наведохъ главѣ до земѣтъ, та ѳ поздравихъ, и, като проклехъ изново сакото си, което, както ся виждаше, правяше дѣвойкитѣ да ся подсмиватъ, отидохъ напрѣдъ.

Пѣстрокосыйтъ и въ черны дрехы облеченыйтъ слуга, когото намѣрихъ въ прустѣтъ, като чу имего ми, введе мя, слѣдъ нѣколко минути, въ голѣмъ единѣ стаѣжъ, дѣто видѣхъ пакъ и познахъ момѣтъ коѣто видѣхъ на прозорецѣтъ, че бѣше наистинѣ една отъ най-рѣдкитѣ хубавицы. Наблизу до огнището, което горѣше като пещъ, сѣдеше на голѣмъ одинѣ столъ, между тумбета и възглавницы отъ разнѣ величинѣ, срѣдна една жена; до неѣжъ, на древнеобразенѣ единѣ триножникъ, имаше единѣ *мангалъ*, надъ който често про-